

Chương 174: Kỳ Nghỉ Hè Ở Biệt Thự Liana Tại Quần Đảo Edina (2) - Cảm Xúc Của Harriet

(Số từ: 3069)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

1:03 AM 09/04/2023

Đêm đó, chúng tôi ngủ trong phòng riêng của mình.

Những ngày đó tôi và Ellen ngủ chung giường trong ký túc xá. Tuy nhiên, bây giờ có những người khác đã ở đây cùng chúng tôi vào lúc này—nên Ellen thậm chí còn không thử ngủ với tôi trong tình huống đó.

Cô ấy dường như không còn gặp ác mộng nữa, nhưng liệu cô ấy có thể tự mình ngủ ngon không? Nghĩ về những điều đó, tôi thấy mình không thể ngủ được. Những người khác dường như đã chìm vào giấc ngủ khá nhanh vì họ hoàn toàn kiệt sức, nhưng sức chịu đựng của tôi đã trở nên cao hơn một cách không cần thiết, vì vậy tôi không gặp nhiều khó khăn khi chơi đùa dưới nước cả ngày.

Nếu cơ thể làm việc quá sức trở thành một thói quen hàng ngày, thì người ta sẽ không thấy mệt mỏi dù chỉ làm việc quá sức một chút, vì vậy tôi không thể ngủ được.

Cuối cùng, tôi không tài nào chớp mắt được, nên tôi quyết định ra khỏi phòng và đi uống trà.

Vì những người hầu ngủ ở một tòa nhà khác, nên không có ai xung quanh vào thời điểm đó, vì vậy chúng tôi là những người duy nhất trong biệt thự.

"...Cái gì? Cậu không ngủ sao?"

"...Tôi đã chớp tỉnh giấc."

Ellen đang ngồi lơ đãng trên sân thượng ở cuối hành lang tầng hai, vì vậy tôi đến gần cô ấy và hỏi tại sao cô ấy lại ở đó; đó là câu trả lời của cô ấy.

Cô đã ngủ thiếp đi. Tôi không thể không nhận thấy rằng bộ đồ ngủ của cô ấy hơi ướt. Cô đã trải qua một cơn ác mộng khác và đổ mồ hôi đầm đìa.

Tôi cũng gặp ác mộng, nhưng không đến mức mất ngủ như Ellen. Có vẻ như trải nghiệm của chúng tôi khiến Ellen bị tổn thương nhiều hơn tôi.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Ellen, nhưng chúng tôi không có gì để nói.

Khi chỉ có hai chúng tôi, cảm giác như mọi thứ đang trở nên tốt hơn, nhưng khi tôi nhìn thấy các bạn cùng lớp, tôi không thể không nhận ra điều đó một lần nữa.

"Liana dường như đã cải thiện khả năng của mình rất nhiều trong kỳ nghỉ của chúng ta."

"Là vậy sao?"

“Ừ, cậu ấy vẫn cư xử như bình thường, nhưng tớ nghe nói cậu ấy đã tiến bộ rất nhiều.”

Ellen không đợi tôi bắt chuyện trước mà chủ động nói.

Rõ ràng là Ellen đã thay đổi.

“Tài năng [chế tạo ma thuật] của Adelia vẫn chưa hoàn thiện, nhưng có vẻ như cậu ấy có thể thực hiện một số bùa chú vĩnh viễn cơ bản và tạo tác ma thuật.”

“Hmm... Đó là một sự tiến bộ nhanh chóng.”

Vì Adelia bị mắc kẹt ở Temple, tất cả những gì cô ấy làm là học, nhưng cô ấy đã dành thời gian của mình một cách tối đa, vì vậy cô ấy có thể làm được nhiều việc hơn.

“Harriet dường như đã nghiên cứu một số phép thuật hủy diệt và hỗ trợ có thể được sử dụng trong thực tế.”

Có vẻ như Harriet đã học rất nhiều phép thuật thực tế trong kỳ nghỉ.

Đánh giá từ những gì tôi đã thấy trên bãi biển, khả năng của Heinrich cũng trải qua một số cải tiến lớn. Mặc dù những gì tôi thấy vẫn chưa ở mức độ của một đồng lửa.

Mọi người đều đã trưởng thành theo cách riêng của họ.

“Mọi người đã luyện tập chăm chỉ.”

"Đúng. Tớ cũng nghĩ thế."

Ellen đắm đắm nhìn những con sóng vỗ vào bờ. Mọi người đều đã trưởng thành theo cách riêng của họ.

"Tớ nghĩ chúng ta đã quá vội vàng."

"Tớ ước mình chỉ cố gắng tiến bộ theo cách bình thường. Tớ muốn trở nên mạnh hơn, nhanh hơn, mạnh hơn một chút... Tớ nghĩ mình đã phạm một sai lầm lớn."

Chúng tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn, đó là điều chắc chắn. Ellen đặt chân vào lĩnh vực siêu nhân, và tôi cũng đã thấy một số tiến bộ lớn trong khả năng của mình.

Chúng tôi đã kiếm được rất nhiều tiền, và tôi đã có được một thanh kiếm mạnh mẽ, mặc dù bị nguyên rửa.

Tuy nhiên, ngay cả khi chúng tôi đã chọn những cách bình thường để tiến bộ, chúng tôi sẽ dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Chúng tôi đã trải qua những điều khủng khiếp, và chúng tôi phải nói dối hoặc bịt miệng những người hỏi về chúng.

Những đứa trẻ đó đã sống cuộc sống của riêng chúng trong những kỳ nghỉ, và chúng lớn lên theo cách này hay cách khác.

Chúng tôi có thể đã phạm sai lầm khi cố gắng đi đường tắt để trở nên mạnh hơn nhanh hơn một chút.

Cuối cùng, chúng tôi thậm chí buộc phải làm tổn thương Harriet.

Ellen dường như đã trải qua nhiều cảm xúc khác nhau khi chứng kiến các bạn cùng lớp của mình trưởng thành từng bước bằng những phương pháp khác với chúng tôi.

“Haizz...”

Tôi hít một hơi thật sâu. Là một người đã từng trải qua, tôi không muốn nói ra...

“Mặc dù những gì chúng ta trải qua không tích cực, nhưng hãy thử suy nghĩ tích cực lên.”

“Tích cực...?”

“Ừ, mặc dù những gì chúng ta trải qua thật tồi tệ, nhưng chúng ta không thể nói rằng kết quả là tồi tệ.”

Điều mà Ellen cần là tính hai mặt tàn nhẫn của mọi thứ. Tôi nhìn thẳng vào mắt Ellen, người có vẻ hơi bối rối.

“Chúng ta đã cứu nhiều hơn là giết.”

“Thật kinh khủng, nhưng chắc chắn không có gì chúng ta phải xấu hổ.”

Ít nhất 50 người đã chết nếu không có chúng tôi. Mặc dù trải nghiệm đó vô cùng khó khăn và khủng khiếp nhưng không thể gọi là vô giá trị.

Có vẻ như Ellen đang chìm đắm trong sự xấu hổ, nghĩ rằng những việc làm của chúng tôi là hoàn toàn vô giá trị.

“Có thể là một sai lầm khi chúng ta đến Darklands, nhưng hai ta đã không phạm bất kỳ sai lầm nào khi ở đó.”

Chúng tôi đã đưa ra những lựa chọn tốt nhất có thể khi ở đó. Không có lý do gì để bị săn đuổi bởi sự xấu hổ và ác mộng.

“...Là vậy sao?”

“Đúng vậy.”

Tôi gật đầu trước câu hỏi của Ellen.

—Ngày hôm sau.

Chúng tôi đã có một bữa ăn sáng đơn giản được chuẩn bị bởi những người hầu.

“...Cái bầu không khí này là sao vậy?”

Liana nghiêng đầu khi cô dường như cảm nhận được bầu không khí hơi căng thẳng. Vẻ mặt của Harriet rất buồn, và Ellen dường như không phản ứng gì nhiều, nhưng cô ấy đã ngừng ăn thức ăn của mình.

Harriet thường chỉ bĩu môi và nói, “Hừm!”, Tuy nhiên, cô ấy không phản ứng như vậy. Thật khó để chịu đựng khi nhìn thấy cô ấy bị tổn thương.

Khi cô ấy thực sự buồn, Harriet sẽ không nổi giận. Cô ấy sẽ chỉ nội tâm hóa nỗi đau của mình.

Tôi đã biết lại sự thật đó một lần nữa.

Nó cực kỳ khó để nhìn vào.

“Dù sao thì, hôm nay tôi sẽ đến Rajak, nhưng nếu các cậu muốn đi cùng, các cậu có thể. Nếu các cậu không muốn, thì có thể nghỉ ngơi ở đây.”

Tôi thực sự không biết cô ấy đang lên kế hoạch gì. Tôi nghĩ rằng sẽ khó chịu hơn nếu đi cùng cô ấy, vì vậy tôi quyết định ở lại và nghỉ ngơi.

“Ellen, đi với tôi.”

Vì lý do nào đó, Liana dường như muốn đưa Ellen đi cùng.

“Nhìn bộ đồ bơi của cậu thật khó chịu. Chúng ta sẽ đi mua một cái mới. Tôi sẽ trả tiền.”

Có vẻ như cô ấy đã rất phiền lòng khi thấy Ellen chơi đùa trên bãi biển trong bộ đồ bơi của Temple.

Không, nó có thực sự khó chịu không?

Chà, làm sao tôi có thể hiểu được những điều thích và không thích của một cô gái trẻ của Công quốc? Ellen dường như không có bất kỳ sự phản đối nào.

Không, nhưng tôi cũng chỉ mang theo một bộ đồ bơi của Temple, cậu biết không? Tại sao cô ấy chỉ muốn mua thứ đó cho Ellen?

“Này, còn tôi thì sao?”

“Chà, cậu đang nghiêm túc yêu cầu tôi mua cho cậu thứ đó với sự tự hào như vậy sao? Không thì sao?”

“À, được thôi.”

Tất nhiên, tôi chỉ hỏi để hỏi; Tôi không thực sự muốn cô ấy mua một bộ đồ bơi.

Heinrich nói rằng mình sẽ đi cùng, và Adelia cũng nói rằng mình sẽ đi sau một chút do dự.

“Tôi sẽ ở đây.”

“Ừ, cứ làm như cậu muốn.”

Có vẻ như Harriet muốn nghỉ ngơi trong biệt thự, không muốn đi đâu cả. Tôi đã nghĩ đến việc đi theo cô ấy, nhưng nhìn vẻ mặt của Harriet, có vẻ như cô ấy muốn được ở một mình.

Tôi phải làm cho cô ấy một cái gì đó, mặc dù.

Tôi không biết liệu nó có làm cho cô ấy cảm thấy tốt hơn không.

“Tôi cũng muốn ở lại đây.”

Tôi cũng quyết định ở lại biệt thự.

* * *

Mọi người rời dinh thự và tiến về phía Rajak. Có vẻ như họ sẽ đi xe ngựa, vì chúng tôi đang ở khu vực ngoại thành nên cách khá xa.

Harriet và tôi là những người duy nhất còn lại trong biệt thự.

*Cốc cốc

"...Chuyện gì?"

Khi tôi gõ cửa phòng Harriet, cô ấy mở cửa với vẻ mặt vô cùng chán nản.

"Hãy nói chuyện một chút nào."

Harriet ra khỏi phòng mà không nói một lời nào. Chúng tôi đi đến sân thượng ở cuối hành lang, nơi có các phòng dành cho khách - nơi mà tôi và Ellen đã nói chuyện tối hôm trước. Harriet ngồi xuống một trong những chiếc ghế.

Tất nhiên, lúc đó là ban ngày, vì vậy chúng tôi được thưởng thức một khung cảnh sáng khoái hoàn toàn khác với khung cảnh ban đêm.

"Cậu có giận không?"

Thông thường, tôi sẽ hỏi cô ấy xem cô ấy có bấu môi không, nhưng nếu tôi làm vậy, cô ấy sẽ còn bị tổn thương nhiều hơn.

"Tôi không có giận." Harriet lẩm bẩm với ánh mắt u sầu.

"Chỉ là... tôi đã rất lo lắng cho hai cậu. Vậy mà cậu lại nói kiểu như tôi không cần biết về những thứ

như thế... Có cảm giác như cậu đang nói rằng tớ sẽ không hiểu ngay cả khi cậu kể cho tớ nghe về những gì đã xảy ra..."

Harriet nắm chặt hai bàn tay nhỏ bé của mình.

"Đó là lý do tại sao tớ cảm thấy rất thất vọng."

Cô ấy đã thức cả đêm để lo lắng cho chúng tôi và thậm chí còn làm một số đồ tạo tác cho chúng tôi.

Khi cô ấy biết rằng nó có thể bảo vệ chúng tôi, cô ấy vừa lo lắng vừa hơi phản kích khi biết nó đã giúp chúng tôi như thế nào.

Tuy nhiên, câu trả lời duy nhất nhận được là cô không cần phải biết.

Cô không thể không cảm thấy vô cùng thất vọng.

Ellen cảm thấy có lỗi vì không thể nói với cô ấy bất cứ điều gì, vì vậy đó là nguyên nhân gây ra bầu không khí lạnh lẽo vào buổi sáng hôm đó.

Nếu cứ để họ yên, rõ ràng là bầu không khí giống như nhà tang lễ sẽ tiếp tục.

"Chúng tớ không phải cho cậu ra rìa."

"Chỉ là... Có chuyện khó nói. Đó là tất cả."

Trở lại Darklands, chúng tôi cảm thấy mình phải làm gì đó, như thể ai đó đang đuổi theo chúng tôi.

Tuy nhiên, sau khi trở lại môi trường an toàn, chúng tôi nhận ra mình đã làm gì.

Harriet nhìn tôi, khi tôi nói bằng một giọng điệu mà tôi chưa bao giờ sử dụng trước đây.

Tôi rút thứ gì đó ra khỏi túi và đặt nó lên bàn.

*Clunk

Đó là một đôi bông tai.

"Đó là gì?"

"Tớ nhặt được những thứ này trên đường đến đây." (T/N: Đường đến nơi ở Hàn Quốc theo nghĩa "Anh đã nhặt được trái tim của mình trên đường đến chỗ em.)

Tôi chỉ muốn nói một lần như thế thôi, nhưng Harriet có vẻ không hiểu.

"Tớ đã nhận được chúng khi chúng ta ở đằng kia. Cậu nên sử dụng nó."

"...Nó là gì?"

"Hoa tai. Cậu thậm chí không biết nhiều như vậy sao?"

Nó vô dụng với tôi. Ellen, người thậm chí còn có tinh thần mạnh mẽ hơn tôi—người được hỗ trợ bởi [Linh Hồn Thần Thánh]—cũng không cần dùng đến chúng.

Tôi có thể bán chúng, nhưng rồi tôi bắt đầu nghĩ xem ai sẽ cần chúng, và cuối cùng, tôi đi đến kết luận.

"Tớ nghe nói chúng là cổ vật được yểm phép thuật [Trần tĩnh]. Cả tớ và Ellen đều không thực sự cần những thứ này, vì vậy tớ đưa chúng cho cậu. Nếu cậu có thể giữ bình tĩnh khi sử dụng phép thuật,

cậu sẽ có thời gian thi triển dễ dàng hơn, đúng không?”

Harriet có vẻ khá bối rối trước lời nói của tôi rằng vật thể trước mặt cô ấy là một cổ vật với một bùa mê vĩnh viễn được khắc trên đó.

Trên hết, cô ấy không thể hiểu tại sao tôi lại đưa nó cho cô ấy.

“Ở đâu... Cậu lấy những thứ này?”

“Như tớ đã nói, thật khó để nói về điều đó.”

Tôi nhếch mép cười với cô ấy.

“Mặc dù đây là một loại hối lộ... Xin hãy nhận lấy cái này và tha cho tớ đi.”

Nó có thể đã gây thất vọng; cô ấy có thể đã cảm thấy buồn vì tôi đã không nói với cô ấy bất cứ điều gì.

“Tuy nhiên, để tớ nói với cậu một điều, tớ đã mạo hiểm mạng sống của mình để có được nó.”

Tôi không cung cấp cho cô ấy bất kỳ chi tiết nào, nhưng tôi đã cố gắng nói với cô ấy rằng chúng tôi chỉ có được những thứ đó sau rất nhiều công việc khó khăn—điều mà chúng tôi đã mạo hiểm mạng sống của mình để đạt được.

Chúng rơi vào tay cô. Harriet nắm lấy đôi hoa tai và chỉ lắc đầu.

“Tớ... cũng muốn được giúp đỡ.”

“Vòng tay của cậu thực sự đã giúp đỡ rất nhiều.”

“...Tớ cũng muốn đi với cậu.”

Nước mắt nhỏ giọt trên tay Harriet khi cô nhìn xuống.

“Nhưng không đời nào họ lại để một đứa trẻ như tớ đến một nơi nguy hiểm như vậy. Khi tớ hỏi, tớ suýt gặp rắc rối... Cha suýt nhốt tớ trong phòng đề phòng tớ bỏ trốn. Chỉ sau khi bố xác nhận rằng hai cậu đã trở lại... tớ mới có thể rời khỏi phòng của mình.”

Harriet muốn đến Darklands với chúng tôi, nhưng tất nhiên, cha mẹ cô ấy không cho phép điều đó xảy ra.

Vậy là Harriet coi như đã bị tổng giam, không được trải qua một kỳ nghỉ vui vẻ.

Chỉ sau khi xác nhận rằng chúng tôi đã trở lại Temple, Đại Công tước Saint-Owan mới cho phép Harriet ra ngoài.

Đó là quyết định của Đại công tước Saint-Owan.

Nếu Harriet đi theo chúng tôi, cô ấy sẽ không thể giải quyết những việc đó. Thực sự kỳ lạ hơn là tôi và Ellen, những người đã phải chịu đựng quá nhiều tổn thương như vậy, lại cố gắng đứng vững như chúng tôi đã làm.

Không phải là chúng tôi đối xử với cô ấy như một đứa trẻ. Ngay từ đầu, sẽ thật kỳ lạ nếu bất kỳ ai có thể xử lý một thứ như thế một cách dễ dàng.

“Tớ cũng vậy... Tớ giỏi phép thuật, tớ giỏi hơn bất kỳ ai... Vậy... Vậy mà...”

Harriet vừa khóc vừa nắm chặt đôi bông tai tôi tặng cô ấy.

“Tại sao tớ không được phép đi cùng các cậu chứ?”

Harriet dường như cảm thấy thất vọng một mình vì cô ấy nghĩ rằng mình không được công nhận là một Pháp sư đích thực. Dường như cô ấy nghĩ rằng nếu cô ấy có thể đóng vai của mình tốt hơn bất kỳ ai khác, thì cô ấy đã có thể đi thám hiểm cùng chúng tôi.

Bởi vì cha mẹ cô ấy không nhận ra khả năng của cô ấy, và bản thân cô ấy cũng biết rằng mình không đủ mạnh.

—Harriet dường như đã cảm thấy thất vọng sâu sắc trong kỳ nghỉ của mình.

“Không thể tránh được lần này, phải không?”

Cô ấy đã có thể sử dụng quá nhiều phép thuật thực tế. Kỹ năng của cô ấy lẽ ra đã được cải thiện rất nhiều kể từ khi chúng tôi ở trên đảo hoang. Tuy nhiên, cô chỉ thiếu khả năng hợp tác. Nếu cô ấy muốn, chúng tôi có thể đi cùng nhau.

Tuy nhiên, vẫn còn câu hỏi liệu cô ấy có thể tự xử lý được hay không.

Nếu tôi quyết định làm điều gì đó như thế một lần nữa, tôi không có ý định đưa cô ấy đi cùng.

Tuy nhiên, điều mà dường như Harriet cần vào lúc này là lời nói dối đó.

“Cảm ơn... Reinhardt.”

Harriet không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào về những gì chúng tôi đã trải qua.

“Tôi sẽ trân trọng thứ này.”

Cô vừa khóc vừa nắm chặt đôi bông tai.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading